Ahmet Telli

Yangın Yılları

şiir

AHMET TELLİ'NİN ESERLERİ

Şiir:
YANGIN YILLARI, 1979 (8. Basım, 2011)
HÜZNÜN İSYAN OLUR, 1979 (16. Basım, 2011)
DÖVÜŞEN ANLATSIN, 1980 (10. Basım, 2011)
SAKLI KALAN, 1981 (13. Basım, 2011)
SU ÇÜRÜDÜ, 1982 (15. Basım, 2010)
BELKİ YİNE GELİRİM, 1984 (14. Basım, 2010)
ÇOCUKSUN SEN, 1994 (11. Basım, 2011)
KALBİM UNUT BU ŞİİRİ, Seçmeler, 1994 (10. Basım, 2010)
BARBAR VE ŞEHLÂ, 2003 (4. Basım, 2008)
NİDÂ, 2010 (2. Basım, 2011)

Yazılar:
BEN HİÇBİR ŞEY SÖYLEMEDİM, 2001 (3. Basım 2007)
SULARA MI YAZILDI, 2001 (3. Basım, 2007)
BURADAYIM, SÖZÜMDE, 2005

Kendi Sesinden Şiir Albümü:
KALMASIN, 1993
KÜL VE KİL, 1997

Ahmet Telli

YANGIN YILLARI

§

Şiir 14

Yangın Yılları
Ahmet Telli

Kapak tasarım: Utku Lomlu
Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek

© Ahmet Telli
© 2004; bu kitabın yayın hakları
Everest Yayınları'na aittir.

1. Basım: Ocak 1979, Aşama
2. Basım: 1993, Doruk
3-4. Basım: 1998-2000, Gibi
5-7. Basım: Nisan 2003-Kasım 2008, Everest Yayınları
8. Basım: Ağustos 2011, Everest Yayınları

ISBN: 978 - 975 - 297 - 069 - 5
Sertifika No: 10905

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Tel: (0212) 674 97 23
Faks: (0212) 674 97 29

EVEREST YAYINLARI
Ticarethane Sokak No: 53 Cağaloğlu/İSTANBUL
Tel: 0 212 513 34 20-21 Faks: 0 212 512 33 76
Genel Dağıtım: Alfa, Tel: 0 212 511 53 03 Faks: 0 212 519 33 00
e-posta: info@everestyayinlari.com
www.everestyayinlari.com
www.twitter.com/everestkitap

Everest, Alfa Yayınları'nın tescilli markasıdır.

SUNU

Yangın Yılları'nın ilk basımı 1979 tarihini taşıyor. 1966-1976 yılları arasında yazılan bu şiirler, etki gücünü, belli ki, kendi alanından çok, toplumsal gereklilik karşısındaki ideolojik ve politik verilerde aramaktadır. Bu bakımdan da, yazıldığı dönemin kimi zaaflarından kaçamamıştır.

Toplumsal gerçekliğin belirlediği duruş, sanatçıyı, inanç zeminine sürüklüyorsa, burada bir terslik var demektir. Çünkü değiştirilmesi gereken gerçeklik, onun dışına çıkılarak kavranabilir. Bu ise, bastığımız zeminin inanç zemini değil, bilme-anlama zemini olmasını gerektiriyor. Sanatçı, doğrulardan, gerçeklerden, haklılıklardan örülü bir egemenlikçi oluşum karşısında da, her türlü egemenlik ve eşitsizlik ilişkisinin meşruiyetini reddeden bir zeminde

olabilmelidir İşte o zaman politika, sanatçı için bir olanaktır Aksi halde verili estetik ve etikten kopamaz. Bu ise, kendi ütopyası için yürüdüğü vadinin önünü tıkamaktan başka nedir ki!

Tam da burada kimileri, Yangın Yılları'nın bir kıymeti harbiyesinin kalmadığını söyleyebilirler. Haklıdırlar Ama haklılık bir masumiyet değildir. Eleştirel bilgiyi, dönüştürücü bir ahlâkla buluşturmanın gerekliliği, haklılığı elimizden olabilir.

Bir de şu var: Bu şiirler bir şairin miladıdır ve içtenliğinin külleri hâlâ sımsıcaktır. Politik, ideolojik kaygıları da, bir ütopyanın gerçekleştirilmesi içindir

Bir de, toplanarak, yakılarak birçok kitaplıkta yerinden edilen bu kitabı, oraya iade etmek gerekiyordu. Kimileri böyle bir eksikliği duymayabilirler ve haklarıdır. Ama bu kitap, belki de en çok, şairini sorgularken, geçmişin onur sayfalarına gözatılmasını sağlayabilir, çünkü, yangın yılları hâlâ sürüyor.

Temmuz 1993
Ahmet Telli

İkinci basım için kaleme alınan "Sunu", daha sonraki basımlar için de geçerlidir.

A.T.

YANGIN YILLARI

Ahmet Telli

Güneşi Sen Çekeceksin Buluttan

Uyuyor saçları duman bir çocuk
Dilleniyor düşünde bir duman sevda
Yaklaş ey kıyıcı
zamanıdır hançerlemenin

Kent kocamış bir manda
gibi duygusuz
iri gövdesiyle
uzanırken ışıklı bir çamur gölüne
apansız açılıyor yurdumun tarihinden
koyu bir cinayet sayfası
irin gibi akıyor zamanın penceresinden
sokaklara
Yapraklar ürperiyor
ve kıpkızıl kesiliyor yıldızlar utançtan
Artık kendi dalına küskün
bir ağaç gibi hayat
sanki hiç yel esmiyor
yaprak kıpırdamıyor
tutuyor soluğunu
bu cinayet filminin sonunu
dehşetle bekleyen kent
hiç mi hiç tükenmiyor
sokaklarda koşan
tekmeleyen
ve ana avrat söverek
kelepçeleyip götüren
ayak sesleri

Birer kanlı gömlekti günler
yılan dilli bir yangındı tenimizde
sanki nesimi'ydik derimizi yüzüyorlardı
ama biz hep aynı coşkuyla
yineliyorduk sevdamızı
"yaşasın halklar kahrolsun faşizm!"
Ve tarih
o bilge tavrıyla
yaşanan günlere
"yangın yılları" diye sayfa açıyordu

Yelkenleri fora ettiği günlerdi zulmün
biberli okşayışlarıyla yüreğimizi ellerine alıp
çılgın kahkahalar attığı günlerdi
çılgınca gülüyordu bankerler
orospular ve cümle işbirlikçiler
gökyüzü asık bir surat
sevda efkâr bulutunda kerem
durmak zamanı değil artık
ey yolcu
ey kalbim
dağlıyor göğsümüzü düşman süngüleri
akıt türküleri artık
akıt hayatın kalbine
biz kaç fırtınasını göğüsledik hayatın
kaç korsan baskınını püskürttük
bu utanca
katlanır mı yürek şimdi

Biz ki kerem'in ateşiyle yanan
ferhat'ın sabrıyla pişenlerdeniz
Ey kalbim
şimdi ufka bak
nasıl da kızarıyor ihaneti gören yanı
ve bir yanıyla
yorgun bir ana gibi
nasıl da emziriyor
âsi çocuklarını toprağın
karanlıklarda örüyor ağını
örümcek gibi korkak
ve iğrenç elleriyle zulüm
kınsız bir hançer tutuyor
saplıyor yeşermekte olana
saplıyor bütün sevdaların bağrına

Oysa sevdası sevdadır ferhat'ın
acısı sevdası gibi cehennem
şirin'in gergefinden aldığı gülü
mermere nakışlayan
ve gülü sabır belleyip
zulme direnendir
Hikâyesi uzundu zulmün
hesabını veremeyeceği
zından duvarlarının salyaması
ve yapışkan karanlıklarından
alıyordu yengeç soluğunu
tâ ilk mülkiyetten beri kan emici
hain ve korkak
üstelik korku bahçesinde
ihanet bahçıvanıydı şimdi
ne ki acının ve sevdanın cehennemi
sabrın sarnıcını patlatacaktır
yalayıp geçse de bağrımızı
bu yangın yılları

Ey zakkumları güllerle öpüştüren bahar
ekilirken ihanet yüklü topraklara
zulmün biberli tohumu
büyür her karışında sevdalı yürekler
orman kadar olur
dayanır orman kadar yürekte nice sevdalar
sonra çıkarır derinden
en derinden billur kaynağı
ve biz ey bahar
arındırarak toprağı ihanetlerden
gül fidanı büyütmeyi öğrendik
sulayarak kanımızla ve söyleyerek
korkusuz türküsünü sevdanın

Ey baharın ölümsüz yasası
sokaklara sığmaz oldun artık
sığmaz oldun kitaplara
yürüdü bütün ırmakları yurdun
kaynayan damarlarımıza
durmak zamanı değil artık ey yolcu
ey kalbim
her patlayan tomurcuk
birer mavzer mermisidir
bahara durur kanlı ve güleç
yaratır sevdanın türküsünü

Tutuştururken türküler
hasretin kerem çubuğunu
yaktık gemileri
zulmün iskelesinde bir şafak vakti
hüznün gergefinde yarım kalan kuş
açarken mavi atlasını yeryüzünün
ve sağarken sütünü
gittikçe hırçınlaşan göğün
vurduk kavganın sedef parmaklarıyla
korsanların kapısına
acımıza katık ettik umudu
çıyan kuyularında yaşadık
geçtik sınavından zulmün

Göğsümüzde bin yılların
hırçınlaşırken sevdalı fırtınaları
kurulurken dört yanımıza pusular
yürüdük üstüne üstüne zulmün
vuruştuk son mermiye dek
sonuna dek dayandık
kanlı ve güleç çiçekler açtı göğsümüzde
ve son kez el sallarken dostlara
ölüm
bedrettin gülüşüydü dudaklarımızda
yarına dönük
ve inatçı

ölüm
diriltir kimi sevdaların
intikam türkülerini

SUSKUNUN SAATİ

Susar kuşlar
Susar kent
cadde...
sokak...
Kurulur suskunun saati

Öpüşleri nasıl da soğuk sevdiğimin
Donup kalmış
sevda kokanı bile sözcüklerin
Buz tutmuş şiir
Buz tutmuş türkü...
Kurulmuş suskunun saati

Gelinir sonra
Hem nasıl gelinir gör
Devinir tarihsel birikim denizi
Çatlar tohum...
Çatlar zaman...
Kırılır suskunun saati

Gör nasıl kırılır...

DAĞ KADAR YÜREK

Bunca acıyı
bunca aşkı
nasıl da sığdırmışsın yüreğine
İstersen al
koy kendi ellerinle
fırtınaları da

Sen
yüreğin kadar büyüksün
Unutma

ERKEN AÇAN ÇAĞLA ÇİÇEĞİ GİBİSİN

Erken açan çağla çiçeği gibisin
Haklısın ya fışkırışında
yetmiyor bu
Çünkü dökülür en cılız fırtınada
zamansız çiçeğin yaprağı

Pencerenden uzanmış dalın ucunda
tomurcuk arıyorsun umutla
ve yüreğin kuş gibi çırpınıyor
ama su yürümemiş henüz dallara
ceylanlar göleğe inmemiş

Düşmanın bütün silahları sana dönükken
dumanlı bir hava sarmışken yolları
sen daha pusatlarını bile hazırlamamışsın
oysa yüreğindeki kan
patlatacak nerdeyse damarlarını

O kadar uzak sanma
yollara düşeceğin zamanı
bak bulutlar çekiliyor
dağların gerisine
yakındır avcıların çağrısı

Öp çeliğin mavisini
gökyüzüdür diye şimdiden
eksiltme öfkeni
doğuracak çünkü bu mevsim
şafağı bulduğun zaman seni

Hazreti eyûp sabrı yakışmaz
deme sakın
tam mevsimindesin sabrın
unutma ki yoklayacaksın
sessiz bir volkan gibi
yumuşak karnını toprağın

DÜŞERKEN ÜSTÜMÜZE AKBABALARIN GÖLGESİ

I/

Beynimde kör bir testere
orta çağdan mı kalmıştır
bin dokuz yüz yetmiş bir'den mi
gidip geliyor bir acının üstüne
dişliyor paslı gıcırtılarla
beynimin sinir uçlarını

Kuşatılmış bütün kaleleri umudun
düşmekle düşmemek arasında burçlardan
rüzgârsız, solgun bayraklar
son mermiyi de sıkıyorsun
umudun son kırıntısı gibi dağlara
ıslığını duymak için yalnızca

Ses vermiyor
kesilmiş uğultusu dağların
söndürülmüş bütün çoban ateşleri
sanki hiç el vermemiş dostluklara
duymamış taze gelinlerin türkülerini
koyaklarında saklamamış kuşları sanki

Güneş yok artık. tüketti altın
testisindeki bengisuyu
bir çadır gibi örttü üstümüze
gecenin gergin yayını zulüm
deliyor kulaklarımızı ah nasıl!
okların yılan ıslıkları

Karanlığı göğüslemek düşüyor
yürüyerek paslı gıcırtılar
arasından türkülerle
uzak, çok uzak çöllerden
süzülüp gelse de akbabalar
düşürse de gölgelerini üstümüze

II/

Tepemizde dönüp duran akbabalar
uzak, çok uzak çöllerden gelip
düşürürken gölgelerini üstümüze
her nasılsa aramızda bulunan
dostlarıyla da buluşup koklaştılar
ve ölümün sessiz dairelerini
çizerlerken başımızda
gölgeleriyle konuştular
Onlar ki şahinlerle güvercinlerin
ölüm tüccarlarıydılar
hayatı karartarak yaşayabilirlerdi ancak

Hayat karartılabilir belki bir süre
Belki dağların uğultusu kesilebilir
Çoban ateşleri söner
ses gelmez olur koyaklardan
türküler bile susabilir belki
tükenebilir güneşin
altın testisindeki bengisu
Üstelik umudun mağması bile soğuyabilir
gölgelenebilir umut bile bir an
Ve zulmün okları vızıldayarak
beynimizi dişleyebilir kör bir testere gibi
Ortaçağdan gerilere gider bir ucu zulmün
bir ucu
bin dokuz yüz yetmiş bir'lerden berilere gelir
Ama hayat yine de sürer
şahinlerle güvercinlerin gücü yetmez yok etmeye

Hayatı sürdürecek sevdalardır çünkü

Hayatı sürdürecek bir tohumdur belki
sevda gibi salar köklerini derine
özgürlüğün ve bilincin özsuyudur devinen
ağar hayatın dallarına
ağır ağır kavrar bütün hücreleri
ve sonra dikilir
şahinlerle güvercinlerin karşısına

Binbir surath sermayenin
iki yüzüdür şahinlerle güvercinler
Kârın temeli mülktür diye
ortak bir anayasada anlaşmışlardır
ve zulüm genel başlığını taşır
Anlaşamadıkları tek noktaysa
işkence yöntemleri olmuştur

Onlar ki ilk mülkiyetle birlikte
işkenceyi geliştirmekte ustadırlar
Ve ateşin mülkiyeti uğruna
bilinci ve özgürlüğü dağlara kaldırıp
kayalıklara zincirlemişlerdir
ve de her sabah güneşe karşı
parçalatmışlardır ciğerlerini bir kartala
saltanatları sonsuza dek sürsün diye

Onlar ki o günden bugüne
bilincin ve özgürlüğün
baş düşmanı kesilmişlerdir
Ne yaratmışsa insan
ne duymuş ne düşünmüşse
insana karşı kullanmayı öğrenmişlerdir
İhanet bile değildir artık bu
düpedüz görevleridir
insana karşı olmak

Ve onlar
yalnız
sevdalardan korkarlar

III/

Biz ki baba ishak gibi
yollara düşmüşüz çoktan
ve börklüce'yle birlikte
selam uçurmuşuz bedrettin'e

Biz ki acının şerbetini içip
kuşanmışız sevdanın çeliğini
ve de varidat'a el basıp
yürümüşüz ihanetlerin üstüne

Biz yürüdükçe
çağıldayan bir ırmaktı hayat
dağlarda çoban ateşleri yanıyordu yeniden
ve türküler
sıyrılıyordu hüznün tüllerinden

Düşüyordu artık zulmün kuşatması
ve her koyaktan
billur gözesi fışkırıyordu dostlukların

Sevdalayıp bilinci ve özgürlüğü
bir yontu gibi doğrulduk sonra
ve güneşin altın testisinden
kana kana içtik bengisuyu

Akbabalarsa
uzak
çok uzak çöllerde
gölgelerini bile yitirmişlerdi artık

HÜZNE BİLE ZAMAN YOK

Donuk sabahlar uyanıyor usuldan
ve puslu
Asık bir gökyüzü geçiyor
alnımın penceresinden
Ve kayarken
serin öpüşleriyle çiğ taneleri
beliriyor hüznün soğuk haritası

Kırkayak gibi geziniyor
yüzümün kavruk tarlasında
yapışkan gölgesi hüznün
Boyanıyor alnım
ölümcül bir sarıya
ve gözlerim
gözlerim işkencede bunca zaman

Suskunun sarı sıcağı
burgu gibi deliyorken beynimi
fırtınalar esiyor
dünyanın dört bir yanında
yeni ihanetler örülüyor
sevdaların en anlamlısına
Ve hayat yine de yürüyor ne yapılsa

Bir yanda zulüm yüklü
gemiler yanaşıyor iskelemize
Bir yanda delikanlı öfkeler
dev bir ahtapotla boğuşuyor
Hüzünlenmeye bile
zaman yok artık
Çoktan kuşanmalıydım pusatlarımı

Yitirilince güneş
esmer bir bulutun gölgesinde
hayata kulak ver
deniyor seni
yeni bir iklimde

Hayata kulak ver
dinle toprağın sesini
nasıl da anlatır gürül gürül
pir sultan'ı, bedrettin'i, dadal'ı
ve köroğlu'nu

Nice baharları suladılar
zındanlarda onlar
Filizlenerek karanlık ülkesinde ihanetin
budandıkça büyüyen
serpilen
gül dalıydılar
Eksiltemedi dudaklarından türküleri
boğazlarına ilmiğini geçirirken hain

Örümcek bağında zındanların
nasıl da solmuşlar deme
mahpusluk
en eski yiğitlerinden
mirastır bu topraklara
nasıl da özümlemiştir
sevdalı yüreklerini onların

Yitirilince güneş
esmer bir bulutun bölgesinde
düşmesin yüreğine
hüznün bakır çalığına dönen sancısı
güneşi sen çekeceksin buluttan
hayatı sen yeşerteceksin
unutma

UMUT KÜSKÜNSE EĞER

Çiçeklenirken umut
hayatın dal uçlarında
sarınırken yangın sevgisine
ilkyaz güneşinin
sessizce dönerek köşeyi
başlamışsa eğer yanılgılar yeli
ürperir hayat
ürperir varoluşunda
damıtık sevinci doğanın
ve usul usul birikirken özsuda
yapışkan devinimi gecenin
yenik bir savaşçı gibi
kıvrılır köşesinde umut
solar yaprakları

Şehvetle kıvrılıp güllerin arasından
sevdanın yatağına çöreklenen yılan
ele vermiş umudu
ve apansız sarılmış düşman süngüleriyle

Akışkan sevdalar çiçeği
güleç yüzlü umut
aldatılmış bir sevgili gibi küskün
acılı
ve yeniktir
yabancıdır artık hayata
ve kendini doğuran bahara

Artık bakır çalığına dönmüş
bir hüzündür zaman
sessizce devinirken damarlarında yılgınlık
korkak bir bezirgân gibi
sızar yüreğe ölümün ekşimiş kokusu
kapanır sessizce
kapısı aşkın

Ve artık
gelmene gerek kalmamıştır
ey zulüm

ACININ ŞAFAĞINDA KALAN

Yangın yıllarının yılgınlığını
içinde taşıyıp gelen dosta

Bir yenilginin hüzün şafağında kaldı
söndürülmüş fenerler gibi umutları
Yalnız mevziler değildi yitirdiği
susmuştu yüreğindeki volkan
çekilmişti soğumuş kabuğuna

Korku bir bataklık kokusuydu
çöreklenmişti içindeki vadilere
Ve ölüm ki artık
acının şafağında göz kırpan bir ışıktır
ışıtır alnının kıvrımındaki teri

Ölüm yargısından ağır, suskunun
beynindeki izdüşümü
Dev tınlamalarla doluyor
akşam olmaya görsün
anıların cehennemleşen saatleri

Tükenmiş yüreğinin çam kokulu
vadilerinden kaynayan billur sular
Kurumuş dereler, ağaçlar
Bezgin ceylanlar geziniyor şimdi
içinin kavruk çöllerinde

Suyu çekilmiş bir kuyudur artık içi
yıkık çıknığında ağıtlaşır zaman
Biberli öyküsü anlatılır yenilgilerin
utanır kuşlar, utanır bahar
utanır tanıklığından gökyüzü

Yorgun atlar iner
akşamın alacakaranlığında vadiye
durup seyrederler bir zaman ufku
yenik süvarilerin utancı vurur
şehla gözlerine

Ve ölüm
acının şafağında parlayan bir yıldızdır
ağar usul usul umudun bağrına
ve sonra düşer cemrelerle
onurun dölyatağına

Yüklemiş kanadına uzak kırların
ve gecelerin kar ürpertilerini
taşıyıp gelmiş buraya dek
hâlâ uğulduyor ürkek göğsünde
dağ başlarının çelik fırtınaları

Çocuksu bakışlarında yorgunluk değil
bir hasretin direnci var daha çok
ama üşüyor yalnızlıktan. üşüyor
tek düşmüşlüğün acımsı utancından
boynu eğik bekliyor şafağı şimdi

Bir yalnızlık mıdır bunca çoğaltan
acıyı ve biberli yanılgıyı
ve bir yalnızlığı kabullenmek midir
inceden ve usuldan başlatan
yürekte burgaçlanan sancıyı

Sessizce çekilmiş dostların arasından
bir yanlışı sürdürmenin ortasından kendince
Ayrımına bile varılmamış o yangın günlerinde
Ama üşüyor şimdi kar fırtınasına tutulmuş
gibi üşüyor yalnız kuş

Şimdi biliyor artık yalnız kuş
biliyor ki artık gecikmiştir
yolcular varmıştır varacağı yere
Anlıyor ki şimdi yalnız kuş
yalnızlık yanlışlığın ilk adımıdır

Devrilen bir çınar
nasıl uzanırsa boylu boyunca
öylece düştü kollarına
kan-revan içinde dostun
donup kaldı soluk bir gülümseyiş
çocuksu kıvrımında dudaklarının

Kaşın seyirmeye başladı birden
yüreğinin körüğü üflüyor
içindeki cehennemi
ve bir boşluğa nasıl çarparsa deli su
öyle uğuldamakta kulakların
bir bora patlıyor göğsünün okyanusunda

Ne ki tutulmuş nalçalı seslerle
umudun bütün köşebaşları
korsanlar dalgalandırıyor
senin deli rüzgarınla bayraklarını
ve yitiriyorsun yolunu
balta kesmez ormanında öfkenin

Bil ki dostuna değil çekilen tetik
senin umuduna, unutma bunu
kör bir öfke delirtmesin
yıkmasın yaşamın direncini
unutma ki her köşebaşında
bunca dostun kurumadı hâlâ kanları

Hele dik tut başını önce
haykır yıkılmadığını, tükenmediğini
yüreğindeki yalım nasıl olsa
korlaştırır zamanın çeliğini
sen önce öfkenin adını koy
yanıltmasın yüreğini

Kuşkunun ve ihanetin bulutu
ağarken kentin çoraklaşmış göğüne
bir muhbir gibi düşüyor peşimize
sinsi adımlarla yağmur
Acının kapı vuruşudur bu

Tedirgin gölgeler çekilirken alanlardan
taşıyor pencerelerden daralan yürek atışları
ve dolduruyor kentin bütün caddelerini
ölümcül bir susku
Bekleyişin yapışkan sessizliğidir bu

Birden kararıyor bütün yıldızlar
bütün sokak lâmbaları
Zehirli sütleğenler gibi yaşanan günler
ve ağrıyor iki kaşımın ortası çatlarcasına
Acımasız bir korsan baskınıdır bu

Ve artık yeniden çizilmiş bir haritadır
enlemleri boylamlarıyla demir bir yerküredir yaşam
dönüp durur karartılmış bir göğün altında
dönüp durur kendi ekseninde
Zulmün uğuldayan tezgâhıdır bu

Uğuldarken umudun denizinde zulmün fırtınası
patladı patlayacakken bora
açtık bütün yelkenlerini acının ve sevdanın
ölümü bir gül gibi nakışladık alnımıza
Korsanların limanlarımıza
Demir atamayışıdır bu

İhanetin çengel ıslıklarla
kol gezdiği yurdumda
tutulmuş umudun göleği
yaşamanın zulüm sayfası açılmış
ve ölüm
daha
daha yakın demir atmakta
gittikçe daraltmakta çemberini hain
ve yitirilecek
bir şey kalmamış artık
kuşları göç etmiş gökyüzü gibi
çoraklaşmış ülkem

Öptüm yaşamanın cehennem yüzünü
öpüşümle açtı güneşler
kırdı sevdalılar bin yılların
paslı zincirlerini
gökyüzü sevincin göz yaşları gibi
dökerken umudun yağmurunu toprağa
açıldı güller
açıldı
gül tutar gibi
mavzer tutan eller

Ölüm korkusunu kurşuna dizip
biledim silahımı sevda türküleriyle
yasını erteye koydum da
yanımda düşenin
öcünü mermi yaptım silahıma
ve asıldım tetiğine öfkenin
yaşamaya yeni ırmaklar kattım
yeni dağ çiçekleri
yeni filizler verdi yurdum

Tuzağa düşmüş bir ceylanın
bakışındaki hüzün değildir umut
Kınalı keklik gibi ürkek
bir kuş da değildir
Ne yalvar yakar olmuştur
zulmün pençesinde
ne de düşürmüştür
kırların ve türkülerin
onurunu yere

Baharda bir tomurcuk
gibi patlayan öfkedir umut
barajını yıkan bir ırmaktır
açılır serpilir
ve büyür kıyısında sevda
Emzirir aşkı
emzirir ve büyütür gül nakışlı sabırlardan
ferhat'ın direncini
bin yılların sabır taşını çatlatır
açar bin yılların kapısını

Düşmana dönük
bir mavzer gibidir umut
yaratır tetik ve parmak
en gürbüz çocuğunu tarihin

YORGUNSUN ŞİMDİ

As mavzerini duvara şimdi
Namluya mermi sürmeyi unutma ama
Hem ayırma gözünü üstünden
Alabilesin uzanınca

Öyle yorgunsun ki
gözlerinde bir avuç cam kırığı
dizlerinde yüzyılların
zincirleri var sanki

Ama suskunun ölümüne dalma sakın
Bağla bir damarla beynine
kabuk bağlamakta olan yaralarını
Yaralarınla soluk al
Yaralarınla yaşa

İstersen bir türkü söyle
şöyle yiğit türkülerinden yurdunun
İstersen seyret
yaşadığın günlerin filmini

Gör bir kez daha haklı olduğunu
O zaman
bak nasıl bitecek yorgunluğun

Göreceksin

On beşine bastı mı
dudaklarında bir türkü
elinde bayrak
kavga sokaktaki oyuna benzer artık
çocukluğu
benzemez
çocukluğa

Deniz okşayabilir mi
sarışın bir dağın
rüzgârlı saçlarını
uzanarak yelesine hayatın
tutuklayabilir mi zindanlar
onun
vuruşkan sevdasını

Açar da acının rüzgârına
hüznün solgun yelkenini
ne zından karanlığı
ne zulüm
ne işkence
indiremez dudaklarındaki gülümsemenin bayrağını

VURUŞKAN BİR LEVENTTİR UMUT

I/

Ak köpüklerle öpüşüyor
umudun yelkenlisi
Hayatın bütün limanlarına
sevgiler uçuruyor martılarla
ve çırpınıyor yüreği
bir martı gibi

Birden korsanlar basıyor kırbaçlı
hayın ve insafsız
Hançerliyor şişkin yelkenlerini göğsünün
hançeriliyor ne varsa sevgiden
dostluktan yana

Ve artık ak bir martı
gibi çırpınan yüreği
kinle öfkeyle bileniyor
vuruşkan bir levent kesiliyor umut
Sokulamıyor bordasına
gözü dönmüş korsanlar
dayanıyor tekne
nice fırtınaya
nice boraya

II/

Artık denizin mavisine
usulca kanat değdiren
ak bir martı değildir umut
Dipten doruğa silahlı
dipten doruğa bir gerilladır
Konar savaşların ortasına
yürür üstüne üstüne zulmün

Kimi kez atar voltasını mahpuslarda
zulasında eskimeyen bir türkü vardır
öper aydınlığını
ve sessizce dinler
yüreğinin gümbürtüsünü

Kimi kez öyle çocuk
öyle dev ki
Bir elinde mavzer
öbüründe tutuyor yaşadığı günlerin hesabını
Nöbette gibi uyuyor şimdi
Sığdırabilecek mi
yüz bin korsan gecenin yıldızını
göz çukurlarına

Göğüslerken o günlerin fırtınasını sen
Sararken dört yanını yılan dilli bir yangın
Aldın yerini türkü söyleyerek
gelincik tarlasında ölümün

Gör ki dalgalanıyor hâlâ
hayatın güvertesinde korsan bayrakları
düşüyor sevginin mavi sularına
kuru kafaların gölgesi
ve zulüm
uzakça bir kıyıya
demir atıyor şimdilik

Daha dinmiş değil fırtına
yangın sönmüş değil
sürüyor sinsi sinsi
Bu yapışkan sessizlik
yanıltmasın seni

Kanabilir delikanlı yüreğin
kavganın bu geçici durgunluğuna
sahte sevgiler
sahte gülüşler penceresinden
atılır hain karanfiller
al kokla istersen
istersen tak yüreğine
duymazsan eğer
utancın ekşimiş kokusunu

Bunca acının
bunca zulmün yoğurduğu yürek
dayanmışken korsanların kırbaçlarına
taşırken geride bıraktığı günlerin izini
düşer mi şimdi cılız sevgilerin kucağına
düşer de
hiçleşir mi

Çılgın bir koşucunun
boyutsuz hüzünler körleştirdi
derin ırmaklardaki sesini
Geceler gibi dost
geceler gibi düşman
neye baksan sevgiyle şimdi

Kalıvermiş ellerinde
en sağlam bildiğin dal
Bu nasıl bozgun
bu nasıl yıkılmak böyle
Çiğnenmiş bir gül gibi eğik
ve solgun şimdi yüreğin

Güneşler doğmaya görsün
korkak böcekler gibi kaçıyorsun
kendi gölgenden
Üstelik şeytan kahkahaları patlıyor
uğulduyor kulaklarında fırtınalar
ve yorgun argın dönüyorsun
aynı yollardan

Hani yoktu sözlüğünde yıkılmak
kan kan olmuşsa bile koşu alanı
kan kan olmuşsa bile susuzluğundan
oysa şimdi
yaşamına tuzaklar kuruyorsun
kendi ellerinle

Tek ölçü yaşamaktır
üstelik hep yeni baştan kurmak gerekir
sisyph'in direncini
yeniden başlamalı koşular iyi bakımlı atlarla
unutma ki tek ölçü yaşamaktır
intihar değil

İntihar
İhanetin öbür adıdır

BİLEMEZSİN

Dün bir rüzgâr eserken
göğsümün harmanında
zamanıdır hasadın diyen sen
bugün gül mü nakışlıyorsun
acıların kararan sayfalarına

Ben ki acılardan direnç
sabırlardan öfke damıtanım
Yeşerir içimde umudun fidanı
çatlatarak kabuğunu zulmün
güneşli bir sabahtır hayat
zından duvarları arasında bile

Bugün sen
bir harmanı hasatsız bıraktığını sanan
kaçıncı hızır paşa
bir gülün gülüşünü
bir gülün zamanı kollayışını bilmiyorsun

Bilemezsin

NÖBETİN BİTMEDİ DAHA

Bir avuç kum gibi gözlerinde
geride bıraktığın günlerin hüznü
oysa verdiğin rengi taşıyor
suladığın her çiçek
ve şimdi yeniden filizleniyor bak
yolcuların beklediği şafak

Yine delikanlı olmalısın
bulutlara değmeli başın
ve aşk seni sen yapan şeylerin
en başındadır.
hep diri kalmalı yüreğinde
sevgiliye sarılır gibi sarılmalısın hayata

Soluğunu iyi tutmalısın bu kez
tırmanmayı
bir şahan gibi dalmayı düşmana
iyi bilmelisin
Unutma ki
nöbetin bitmedi daha

ANLAYAMADIM

Bu ne korkusu
bir türlü anlayamıyorum
yüreğimin vuruşunu
Çöküyor bir yerde
mevsimin yaşamaya kurduğu
asma köprü

Bırakıp toprağın altındaki ıslak
beton duvarlar arasında dostları
ve yerin üstünde ışıklı
camlarda kitapları
çekip gitmek oradan
zulmün bir başka türlüsü

Çiğnenip tükürülmüş haberler
dolaşıyor hüzün sabahlarında
güvercinler konmaz olmuş çatılara
damarlarıma ıslak korkular girmiş
iskelet sırıtmalar ortasında
kalmışım yapayalnız

Bu nasıl korku bu nasıl
umutsuzluk anlayamadım
Direnme damarım mı kopmuş
Damarlarımda kan mı kalmamış
Kulaklarımdayken hâlâ dostların çığlıkları
ve üniformalara sıçrarken kanları
bu içimdeki nasıl şey
anlayamadım

Kapının ardında
şövalye romanları okur
vurulmaya görsün tokmak
kuşkunun güvercinidir yüreği
Yaşaması yaşamaya benzemez

Kurumuş dal ucunda
yeşermeyi umabilir mi yaprak
cılız bir rüzgâr
köşeyi dönmüşken üstelik
Umudu umuda benzemez

Hayatı ortaklaşmak güç
hepsine sahip olmak dururken
küçülüyor elinde balzac'ın derisi
her attığı adımda her lokmasında
sarmış dünyasını bir leş kokusu
Ölümü ölüme benzemez

Köy Öğretmeninin Günlüğü

I/ — eskipazar
(ya da masal çağım)

Isırır büyüyü çığlık
yansır masalların gizine
canavar bir ıslık
gibi yalar duvarları

Şavkır ışıkları denizin
balıkçı cinlerin gizine
sürüngen bir gülüş olur
yalnızlığın yapışkan öpüşü

Sonra ilk kaldığı yerden
alır silahını giz, koşar sığa
ve çok koşulu sesleri özsuyun
usul usul devinir damarlarımda

Ağarak iç çekişlerim göğe
tutuşturur bir bir yıldızları
en çok bekliyorum yunusları
tutup yumuk ellerimden götürürler
umuduyla uzak denizlere

II — hasanoğlan
(ya da parasız yatılı)

Her yoksul biraz
parasız yatılılık taşır içinde
küçük şeylerdir mutlulukları
korkarlar büyük denizlerden

Her yoksulda biraz
dinbazlık vardır
bu yüzden korkunç bencildirler
zalim ve korkaktırlar üstelik

Korkak bir müslümanım ilkin
gizli anlamlar arıyorum
karınca dualarında
ve gizli bir defter tutuyorum
ol müridliğimin hikâyesidir:

a) yargıladım yargılanarak

Güvercin gibi ak yüreğimle girdim
eşiğinde secde ederek o kapılardan
Onlarsa çoktan gitmişlerdi
Oysa ben
hiç alışkın değilim terkedilmeğe

Sonra buldum, belki bin yıl sonra
Tanrı nikotin kokusu gibi
sinmişti üstlerine
ve kutsal bir tapınmayla boğazlıyorlardı
kadınların dölyatağında çocukları

Ama ben doğdum, bir bayrak gibi
dalgalandım burçlarında hayatın
onlarsa yargıladılar her şeyimi
kendi doğrularının adına
erdemini anladım artık günahların

Yabanıl bir kedi gibi
üstümdeydi hep çıyan gözleri
Düşlerimde tutamadığım dal uçları
bir hançer gibi sokuldu avuçlarıma
günahlıydım, erdemliyim demekti bu

Astım iğrenç bakışlarından onları
tapınakların yağ kokulu kubbelerine
sallanıp durdular belki bin yıl
ölümün çirkin sarkacı gibiydiler
hep yeniden asmak geçiyordu içimden

Onlar yoktular hiç gelmemişlerdi
sevginin bereketli tarlasına
yüreğimin kumaşını dokuyorum artık
onların yasak tezgâhlarında
Tanrı hiç yoktu sevgi yumaklarında
sevgi kitaplarında sevgi şarkılarında

b) bahar hayata doğuruyor beni

Derler ki yaşamak denilen çığlık
çıldırmasıyla yaratıldı tanrının
ve bu yüzden yılanların
çengel dilindeki ıslık
en güzel marşı insanlığımızın
hiç düşmedi kavruk dudaklarımızdan

Çorak bir toprak gibi çatlayan
aşksız suratların buyruğudur
ki alınyazısı diye
gelip çivilenmiş
iki kaşımızın ortasına
Hep ağladığımız yer gidilen

Önce tapınaklar kurulmuş
Tapınaklar için boğazlanmış
diri diri gömülmüş çocuklar
En sonunda biz gelmişiz ve tanrının
yargı saati diyorlar hangi tapınağa koşsak
Bağışlanmayan günahlar örmüşüz başımıza

Ölümün tapınak kokulu şiirlerini okuyoruz
çünkü yaşamak en büyük günah
diyor tanrısal olan ne varsa
Ve ah!
yaşamanın bir izmarit gibi koktuğunu söylüyor
oysa bahar kadar anlamlı ve güzel, biliyoruz

Billur sularını akıtıyor bahar
sevginin pınarlarından
Kana kana içiyorum yanan avuçlarımla
ve serpiyorum ağustoslaşan tenime
Sonra doğrulup bir yontu gibi
esenliyorum güneşi

Tanrıya değil bahara tapıyorum şimdi

Sevgilerimde bile tutarsızım
bocalıyorum nurcan'la nimet arasında
çok ateşli mektuplar
çok belalar açıyor başıma

Sevdalandı mı bir kez insan
dersler işkenceleşiyor artık
ardından kaçışlar başlıyor
yalnızlığın dingin sularına

Ders kaçağıyken yine bir gün
apansız yakalanıyorum musa okay'a
Kızmıyor nedense bu kez
disiplin misiplin lafı da etmiyor
oturuyoruz bir kayısı ağacının altına
akşama dek ilyada'yı okuyaruz
kanatlı sözler doluyor kafama
ven ben paris'i haklı buluyorum
çekilir, diyorum bütün bu belalar
güzel helene uğruna

Bu dostluğun ardından kıpırdıyor ayrıksı düşler
kitaplar bir başka dilden konuşmaya başlıyor
sonra zorluyorum kabuğu şiirlerin
öykülerin ışığında
zorluyorum ve tam delinecekken kabuk
çıkacakken gün ışığına doya doya
sürülüyorum apansız
bir başka parasız yatılıya

Bir akşam üstü yolcu ediyor beni hasanoğlan'dan
yalnızca bir tek dost: ibrahim kaypakkaya
dilinde nâzım'ın hep aynı şiiri
belki on kez okuyor kayseri treni gelene dek
düşürüyor bilincin ışıklı sularına
salkım söğütleri

III — pazarören
(ya da ilk sürgün sancısı)

Zamantı ırmağının kıyısı
kaçışlarımın tek sağınağı
Burda okuyorum klasikleri
şiirlerimi burda yazıyorum
ve saklıyorum sarı defterlerde
çerkez kızının mektuplarıyla birlikte

Yaslanıp söğüt ağaçlarının gölgesine
erciyes'i seyrediyorum
Erciyes epey yakın
çok uzak görünüyor kimi kez
Düşler,düşler, düşler...
ah!
çocukça belki
biliyorum

Dillense bir kez zamantı kıyıları

O günlerden bir anı da şu:
Tam dalmışım cebir dersindeyken
oliver twist'e
ki birden iki tokat patlıyor ensemde
neye uğradığımı şaşırmış sıçrıyorum yerimden

Gülmekten kırılıyor sınıf hâlime
ve çekip alıyor elimden kitabı hoca
iki tokat daha patlatıyor suratıma ardından
"demek tivist öğreniyorsun ha!" diyerek
ve paramparça ederek bay dickens'ın yoksullarını

IV — hayrabolu
(ya da kanımın dellendiğidir)

Gündöndü ve bakla tarlalarında
sevişmelerin pomakçasını öğreniyorum
o korkunç hazzını duyuyorum
toprağı doyuma kavuşturmanın
ve hâlâ anlatılmaz bir cinsel koku
buharlaşıyor göğsümün kıllarından
anımsadıkça pomak sevgilimi

On sekizindeyim ve tip'i övmekten
suçlanıp sürülüyorum
Okudukça aşık, aşık oldukça
daha çok okumaktayım bu aylar
biraz ayten biraz süeda ayları bunlar
kurutulmuş çiçek mevsimleri yani
Yıllar sonra daha iyi anlaşılıyor
o kaçak sevişmelerin tadı

Fabrika bacalarından
yağlı bir duman ağıyor göğe
çiziyor
İlk gençliğimin haritasını

V — *kabakyazı*
(ya da kötü çekilmiş fotoğraflar)

Postallarım kırk dört
sivil ayaklarım otuz dokuz numara

Yalnız kötü çekilmiş fotoğraflar
kalmış elimde o günlerden

Bir de 1-3 nöbetlerindeki sivas ayazıyla
süeda'nın günlük mektupları

VI — kelhok
(ya da şeytana tapanlarla iki yıl)

On üç evlik bir yezidi köyü kelhok
bol eşkıya saklanır, bol kaçakçı
ve bir o kadar da umut
kaçak tütünden kallavi bir sigara
söyleşinin ilk adımıdır eşkıyayla

Petrol kıvrak bir kadın gibi
devinir kasıklarında raman'ın
okşar kıraç toprağı kadife ellerle
ve bir adım ötede kelhok
katamaz emeğini yezidi olmak suçundan

Ve üstelik kasabaya inerken
tabakalarını bırakmak zorundadırlar köyde
dönüşse gün batımından öncedir
düşmemek için şâfi oyununa
kan güdücünün pususuna

/Ve ben ilk şiirimi gönderiyorum
biraz korkarak biraz utanarak imece'ye
bir de mektup ekliyorum
şiir aynen şöyle:/

2/"BEN KELHOK KÖYÜNDE ÖĞRETMEN"

"Ben kelhok köyünde öğretmen
Kopup gelmişim başkent yöresinden
Irmaklar geçmişim dağlar geçmişim
En son istasyonda inmişim trenden

Sonra alıp bavulumu
Keçi yollarına tırmanmışım
Giysilerimin yarısını çakır dikenleri beğenmiş
Pabuçlarımı sevmiş yolumun sivri taşları

Köye girmişim bir gece yarısı yorgun argın
Ertesi gün alıp bu ilk mektubu yazmışım
Ben kelhok köyünde öğretmen
On dokuzuma yeni basmışım"

VII — ankara
(ya da yangın yılları)

Yeniden parasız yatılılık başlarken
şiir gurbete düşüyor
Oğlumun doğduğu gün mitingdeyim
İki de cop yiyorum polislerden
Satılık siyasilerin ipliği pazarda
ciğerleri beş para etmiyor üstelik
başkentin başı kıçı laçkalaşıyor
ve ben munzur kıyılarına doğru
yola çıkıyorum bir süre

2/MUNZUR

Munzur gözesinde alabalık tutup
rakı içiyoruz karslı kemal'le
devrimci türküler gibi kıvrak
ve yanık öyküler dinliyoruz
köçer delikanlılarından
Otlu peynir katıyorlar mezemize
bölüşüyoruz kekik kokulu dağların sevincini
umutlanıyoruz kıvanıyoruz

/Ve bu ara şiir
gurbetten dönmüyorsa da
el ediyor pülümür gecelerinde
Ve pülümür gençleriyle şaraplıyoruz
zenci tepesini

3/PÜLÜMÜR ZENCİSİ

Gizemli tamtamları bırakıp afrika'da
şehvetle giriyor doğanın koynuna
öpüşken dudaklarıyla topluyor yıldızları
sokuyor pülümür gençlerinin rüyalarına

Güneşle nerededir bir büyü çözülmesi mi bu
Akşam öyle uzak öyle yakın ki memeleri
sevişmek gelir insanın usuna aralıksız
delirtir dokundukça uzaklaşması
pülümür zencisinin

4/BİR YANGIN Kİ..

Apansız parlıyor dört yandan
cehennem gibi bir yangın
Bir yanda nurhak, bir yanda
kızıldere tutuşuyor, derken
sarıyor bütün yapıyı
Bir psikopat eline bir balyoz geçirip
savuruyor bütün gücüyle
kanlı manşetler tükürüyor gazeteler

Uzun bir hikâyesi var bu yangının
şiiri başta, oyunu var romanı var
çok yazıldı çoğu kaldı
derler ki türkiye on yılını
bu kanlı iki üç yılda yaşadı
Ve ben bütün dostlarımı,
bütün anılarımı
bu yangınla sınadım
bilincimi sınadığım kadar

5/DEVLEŞEN AHTAPOT

Sarıyor sayısız kollarıyla köyü kenti
Yokluyor okulları sokakları fabrikaları
Kuş uçurtmuyor artık göğün özgür denizinde
Sütlenen koyun petekleşen çiçek
akıyor sayısız kollardan iri gövdeye

Delikanlı yüreklerdeki sevgi patlayışları
kendisine sıkılan birer mermidir anlıyor bunu
ve uzatıyor en ince en sinsi kolunu
düşürüyor pususuna tek tek
Her köşebaşında delikanlı cesetler birikiyor

Bir iki beş gencin sevda gibi akışkan kanı
doyurmuyor artık bu kudurmuş canavarı
fabrikalar dolusu işçinin kanını istiyor
yöneliyor alanları dolduran kitlelere
türkiye'de, şili'de ve dünyanın dört bir yanında

İştahası yerinde devleşen ahtapotun

VIII — doğanyurt
(ya da geceleyin çakal sesleri)

Dillendiremem de
yaşarım ancak
bütün boyutlarıyla hüznü
(hüzün değil can —
istersen sen koy adını
hüzünden, acıdan, ayrılıktan
zulümden öte bir şey)

Yaşarım yüz yıllık
(değil,
belki bin yıllık)
yalnızlığını
uzak bir köyün
bulanık sularından başlayıp
fırtınalı ve çakal ulumalarıyla
bitmezlenen gecelerine dek

Kırılır bir şeyler aralıksız
Paramparça olan
yalnız
(ben değilim)

Kırılır en sonunda kol saatimin zembereği
zaman durur
üzünçle kıvranır yüreğim
Direnmeye bile zaman yoktur
(bırakılmamıştır)
yürüyen bu feodal akşamlarda

2/KAHVEDE

Hep öyküler dinledim
buruk, acımsı, kekremsi
Dinlerken yaşadım diyemem
öldüm

Ama ölmemiş
o bin öykünün serüvencisi
Sunuyor kendini
canlı bir bildiri gibi
kaçarak tırpanından
ölümün
oturmuş karşımdaki sandalyede
demli çaylar istiyor garsondan

Bol içki bir o kadar küfür ve boşvermişlik
bütün hayata
Ucuza kapatılmış
hatta bedavaya gelmişken hayat
dinler mi girdisini çıktısını
o bin serüvenden sonra

Çok öyküler dinledim
cigara dumanıyla yüklü
duvarları taş baskısı resimlerle
süslü köy kahvelerinde
buruk, acımsı, kekremsi
Dinlerken yaşadım diyemem
öldüm

3/GECELEYİN KIRDA

Kuytu bir köşesindeyim ormanın
ve yorgun bedenimin altında
çıtırdıyor kuru yapraklar
Üstte kristal bir gök
ve yıldızlar
ozancasına

Yalnızım
Sıkıntının yalnızlığı değil bu
Düşlerle el ele
yaşamayı dillendiren
ve yudum yudum özümleten
bir sevgi yalnızlığı

Dinlendiriyor yüreğimi
kafamı
bedenimi
serin okşayışlarıyla doğa
Dinliyorum en güzel türküsünü
kurdun kuşun

Uçmak için
kanat aramıyorum

Kara tahtaları
Yeşile çevirdiler de
Yeşil umutlarını
Karaladılar çocukların

5/ÇOCUK

Sırasında dokunur yüreğin teline
Suçsuz, sessiz ve sevimlidir
Kirli yanakları cam gözleriyle
Ciğerlerine çekesin gelir

Sırasında ne kadar da yılanlaşır
Hayın, acımasız ve pervasızdır
Kahreder bir duruşuyla
Öldüresin gelir

6/BİR ÇOCUĞUN YORGUNLUĞU

Oğlum ve kızım için

a/
Düşüyorsa ilk akşamdan uykuya
niyedir sayıklamaları sabaha dek
bütün koşmacalarını günün

b/
Bezgin gülüşlerdir geçen
gözlerinin uykusuz hüznünden
akşamı iliklerinde duymanın
kendisidir
kent sokaklarında
haykıran ses

c/
Bin yıl yaşamış gibi
duyarken iliklerinde
vuruşkan sevdaların debisini
zından duvarlarıyla bölünen düş
çığlıkların aralığından dökülür
hayatın dölyatağına

7/KÖYDEN AYRILIRKEN

Dört yıl geçti burada
bu köy akşamlarında
Çok öyküler dinledim
nice yenilgilerin
bir köşeye itelediği
yorgun ihtiyarlardan
oturup kahve peykelerine geceleri
Yarısı yalandı biliyorum
ama inanmış göründüm
candan

Demirbaş konuların
başında gelirdi askerlik
Neresinden girseniz bigüzel
getirirlerdi sözü oraya
Belki yüzüncü kez dinlenirdi
ayrı ayrı herkesin kahramanlığı
Sonra demli çaylar
ısırgan gibi burarken dilimizi
efkârlı bir türkü
harelenirdi yüzümüzün aynasında

Gözlerinde ayrıksı bir eksik ışıltı
mevsimlik gurbetçilerin
Özlemini duydukları
hovardalıkları anlatırlardı
kendi öyküleriymişçesine
Uçlu cigaralar bir kıyak dururdu
dudaklarının çocuksu kıvrımında
Tuğlasını, harcını, duvarını kotarıp da
gerine gerine oturamadıkları ışıklı yapılar
sanki onlarındı anlatışlarına bakılırsa

Elma, kestane ve fındık götürürler
küfeler dolusu küfür getirirlerdi pazardan
tarıdan sonra uzman çavuştan
yaka silkerlerdi ya
yüze gelemezlerdi yine de
Bir şişe yeni rakıya hasreti
bir kutu panaljinle bir demlik
zehir zıkkım kaçak çay giderirdi
Ve her yıl yarım düzine delikanlı
dama atılırdı tarla açma suçundan

Çok gaddar
ve olasıya yufka yürekliydiler
Şeytana pabucu ters giydirip
susuz döndürürlerdi dereden
yani ki
"korkak, cesur ve cahildiler"
Çok şey öğrendim onlardan
belki anlatırım ilerde
Gerçi ne lâzım gelir
kör, kör parmağım gözüne

Hele biri vardı
kahve gediklilerinden
yüz yaşında mıydı
yoksa bin yıllık bir acının
sessiz bir volkanı mıydı
Çok konuşmazdı
dinlemezdi de hiç
ayrıksı bir yanı vardı benim için
Çözemediğim köy bilmecelerinden
yalnızca biriydi bu

On ikisine bastı mı her kız
trakya topraklarının kısrağı sayılır
Alır götürür kimliksiz bir ihtiyar
yirmi bini saydı mı yoksul babaya
sonu ne olur bilen olmaz
Dört yıl geçti burada
bu köy akşamlarında
Dört yüz köy çocuğundan
belki dördü bile kurtulamadı
ezilmişliğin kara yazgısından

Dört yıl geçti burada
Dolu dolu yaşamadım belki
belki yitirdiğim çok şeyler oldu
Dört yüz kitap okumuşum bu dört yılda
bir o kadar da şiir ve yazı
Gel gör ki dört şiirimin altına
atamam imzamı gerine gerine
Şimdi yönelirken kentin cüzzamlı görkemine
gecelerimin yorgun suçlarından damıttığım
günahlarım gibi
koltuğumun altında dört kabarık dosya

İÇİNDEKİLER

SUNU 5

1. GÜNEŞİ SEN ÇEKECEKSİN BULUTTAN
YAKLAŞ EY KIYICI (1971) 11
YANGIN YILLARI (1972) 12
SUSKUNUN SAATİ (1971) 21
DAĞ KADAR YÜREK (1974) 22
ERKEN AÇAN ÇAĞLA ÇİÇEĞİ GİBİSİN (1970) 23
DÜŞERKEN ÜSTÜMÜZE AKBABALARIN GÖLGESİ I 26
II 28
III (1973) 33
HÜZNE BİLE ZAMAN YOK (1975) 35
GÜNEŞİ SEN ÇEKECEKSİN BULUTTAN (1973) 37
UMUT KÜSKÜNSE EĞER (1973) 39
ACININ ŞAFAĞINDA KALAN (1973) 42
YALNIZLIK YASAK (1973) 45
ÖFKENİN ADINI KOY (1975) 47
KORSAN BASKINI (1973) 49
ASILDIM TETİĞİNE ÖFKENİN (1972) 51
VURUŞKAN BİR ŞAHANDIR UMUT (1974) 53
YORGUNSUN ŞİMDİ (1974) 55
ZULME DİRENMEKTİR HAYAT (1973) 57
VURUŞKAN BİR LEVENTTİR UMUT (1974) 58
HAİN KARANFİLLER (1974) 60
YENİDEN BAŞLAMALI KOŞULAR (1968) 62

BİLEMEZSİN (1974) 65
NÖBETİN BİTMEDİ DAHA (1974) 66
ANLAYAMADIM (1973) 67
BİR KÜÇÜK BURJUVANIN YAŞAMI (1975) 69

II. KÖY ÖĞRETMENİNİN GÜNLÜĞÜ
DENİZİ ÖZLERKEN (1966) 73
PARASIZ YATILI DİNBAZLIK (1968) 75
BİR MÜRİDİN GİZLİ DEFTERİ (1968) 76
BİLİNCİN IŞIKLI SULARI (1968) 82
ZAMANTI KIYILARI (1968) 84
PARASIZ YATILI ANILARDAN (1968) 85
KAVAK YELLERİ (1968) 86
1-3 NÖBETİNDEYİM (1967) 88
EŞKIYALARLA DOSTLUK (1970) 89
BEN KELHOK KÖYÜNDE ÖĞRETMEN (1967) 90
YENİDEN PARASIZ YATILI (1970) 91
MUNZUR (1970) 92
PÜLÜMÜR ZENCİSİ (1970) 93
BİR YANGIN Kİ (1972) 94
DEVLEŞEN AHTAPOT (1972) 95
KÖY ÖĞRETMENİNİN GÜNLÜĞÜ (1975) 96
KAHVEDE (1974) 98
GECELEYİN KIRDA (1974) 100
HER ŞEY KARARIRKEN (1974) 101
ÇOCUK (1975) 102
BİR ÇOCUĞUN YORGUNLUĞU (1975) 103
KÖYDEN AYRILIRKEN (1976) 104

9 00L

EVEREST

ISBN-10: 975-289-069-5

9 789752 890695

8.
BASKI

www.everestyayinlari.com